

Az „Egy szombati nap a piacon” című könyvemben, azokat a tapasztalatokat osztom meg, melyeket a Tátra téri piacon, mint barista szereztem, egy Zuk hátuljában munka közben. Barista munkám alatt találkoztam különféle típusú emberrel, ki kedvesen, ki kevésbé barátságosan viszonyult hozzám az ott töltött idő alatt.

Kávéfőző alkalmazottként a Tátra téri piacon belül egy Zuk autó hátsó része volt munkámnak a pontos helyszíne, így az autóból kitekintve igen közelről élhettem meg az emberek különböző hangulatait. A könyvet ötven, számomra meghatározó pillanattal és emberrel töltöttem meg. Az egész művet öt fázisra bontottam szét. Egy fejezetben tíz esemény helyezkedik el. Fejezet elválasztóként a Zuk autóban található órát fotóztam le ezzel is jelezve az idő múlását. Egy fejezeten belül kétfajta képivilággal dolgoztam. Az első egy fénykép melyet a Zukról készítettem átraktam fekete fehérbe, majd kinyomtattam és kávéval festettem rá. Majd ezt vissza szkennelve használtam fel a könyvben. A másik illusztrációs mód, amiben ismét megjelenik az idő múlása, azon belül is úgy, hogy annál több kávézaccot használok, minél jobban telik az idő. A kávézaccon kívül még a papírral is játszottam, amikkel formákat alakítottam ki. A papír felhasználása, színe is a fáradás szintjét és az idő múlását is hivatott jelezni. A kávéba mártott papírral dolgoztam ezeknél az oldalaknál, hogy könnyebben tudjam szabályozni a papír színét és zaccosságát. Azáltal, hogy a kávéba mártottam a felhasznált papírt, azt is be szerettem volna mutatni, hogy az idő előrehaladtával, a munka vége felé bárhogya igyekszik az ember elkerülhetetlen, hogy úgyis tiszta kávéfoltos és zaccos lesz a ruhája, hiszen pörögni kell főleg egy szombati napon.

Az első fejezetben még a papír világosabb és szépen ollóval kivágott, hiszen még ekkor csak elkezdtem a munkát és teli vagyok energiával. A második fejezetben már a szépen kivágott papír gyűrött és kicsivel több a zacc. A harmadik fejezetben még inkább sötétedik a papír és már nincs szépen körbevágva, inkább csak szakítva, tépve. A negyedik fejezetben már a tépett papír is össze van gyűrődve és ismét nőtt a kávézacc mennyisége, egyre több helyen van lefröcskölve kávéval a háttér. Az utolsó fejezetben már égetve van a kávéba mártott papír. Ennek a fejezetnek és egyben a könyvnek a végén már a teljes zaccba merülést szimbolizálva nem csak egy kicsit használtam a zaccból az illusztrációhoz, hanem az alapot szolgáló lapra kiöntöttem az összes rendelkezésemre álló kávézaccot és abba írtam bele az érzést, ami egy igazán gyötrelmes napon a munka végét jelzi. Ez nem más, mint az a kérdés, hogy „Mikor zárt be mindenki?”.

A történet elmesélés mellett kiegészítettem magát a könyvet a kávé készítés alapjaival is. Egy adott történethez hozzárendeltem a készítés leírását és néhány helyen a hozzá tartozó háttértörténetet is. Azokkal a kávékkal egészítettem ki az elbeszélést, amit mi is készítünk a munkahelyemen. Kifejezetten figyeltem arra, hogy olyan emlékekhez kapcsoljam, hozzá az adott kávéfajtát, amelyikhez történeti szempontból illeszkedik. Hogy példát is hozzak erre, volt egy olyan vevő, aki kizárólag csak úgy kérte az italát, hogy az tűz forró legyen, mert ő arra ébred fel, hogy leégeti a nyelvét. Ez a vevő mindig kapucsínót ivott, így nála annak az elkészítés módja látható.

A tipográfiával is ezek alapján játszottam. Azért, hogy a száraz leírás tényleg minél jobban átadja a szakmai színvonalat, a Helvetica betűtípust használtam. Számomra ez azért is volt fontos, mert a kávéfőzés után, mikor elhelyezkedtem a szakmában a cégnél, ahol dolgoztam

és jelenleg is dolgozom, mint gyakornok, ez volt a kötelező betűtípus. A másik szöveg stílust saját kézírással jelenítettem meg, hogy minél jobban átadja a történeteim személyes mivoltát. Itt azzal is játszottam, hogy amennyiben az én gondolataimat szerettem volna megjeleníteni, vagy azt írtam le, amit mondtam, akkor azt fekete illetve fehér tollal írtam. Azonban, ha a vevő hozzám fűzött kedves szavait szerettem volna átadni, azt pirossal jelenítettem meg a könyvben.

Hogy minél hitelesebb legyen maga a könyv, a munkahelyemről hoztam keverőpálcikát, kávébabot, blokkokat, amik a minimalista illusztrációs oldalakon meg is jelennek. A blokkoknál figyeltem arra, hogy kizárólag csak az adott fogyasztás papírját rakjam a vonatkozó oldalra. Sőt ezeken felül még az ott lefőzött kávéba mártottam a papírt és az abból származó kávézaccot használtam, hogy teljesen az ott felhasznált alapanyagokból tudjak hitelesen dolgozni. Vannak oldalak, ahol a borraivaló szimbolikájaként megjelennek érmék szétszórva. Azok száma és mértéke, az adott vevő kedvességét is szimbolizálja. A jatt ábrázolásánál figyeltem arra is, hogy a piacon befolyt extra apróból dolgozzak. Ezek az apróságnak tűnő dolgok számomra nagyon fontosak voltak. Hiszen az átlag olvasó nem tudhatja, hogy a hitelesség érdekében felhasznált az alapanyagok szinte minden eleme a munkahelyemről származott, de úgy éreztem ezzel tudom majd olyan szinten átadni a történeteket, ahogy akár az események szemtanújának is érezheti magát.

Számomra ez a feladat nagyon személyes volt, hiszen egyszer már átéltem a könyvben megjelent pozitív, vagy negatív eseményeket. De az alkotási folyamat során újra- újraélve a történeteket a pozitív érzése, ha lehet, még jobban megmelengették a szívemet. A negatív eseményeken meg már csak nevettem és rájöttem, hogy egy vendéglátóipari dolgozó vagy bárki, aki közvetlen kapcsolatban áll az emberekkel, óhatatlanul is bele tud botlani a mindennapos emberi esetlenségekbe. Hiszen legyen a másik félnek rossz napja, vagy épp másfajta a gondolkodásmódja, az az ilyen pillanatokban biztosan ki fog ütközni. Én ezt a művet egy kisebbfajta társadalomkritikának is szerettem volna megalkotni. Remélem, hogy ez az alkotás gondolatébresztőként szolgálhat, hogy az emberek ne a munka alapján ítéljék meg az egyént, magát az embert lássák függetlenül attól, hogy takarít vagy kávéfőz a piacon, vagy más olyan munkát végez, ami számukra alantasnak tűnik. Az ember érték, a lélek érték...